

Trúgvur yvir lítlum

“Tað var væl gjørt, tú góði og trúgvi húskallur! Tú vart trúgvur yvir lítlum, eg vil seta teg yvir nógvum. Far inn til gleði harra tíns!”
Matt. 25,21.

Í mannalyndinum liggur ein trongd til at hevja seg sjálvan upp. Menniskju vilja fegin taka seg væl út, vera lögð til merkis, vera kend og fáa

eina høga støðu í samfelagnum. At vera ósæddur og óansaður er fyri mong ein broddur, sum tey vilja sleppa av við. Stutt sagt: hin

gamli Adam ger síni krøv galdandi og liggur sum ein tung byrða á tí einstaka. Hann krevur stöðugt meira: “Meir vil meira hava!” sigur eitt gamalt orð, men Jesus gongur beint øvugta vegin.

Og hann segði við øll: “Vil onkur fylgja mær, tá skal hann avnokta sjálvan seg og taka upp kross sín dagliga og fylgja mær.

Tí at hvør tann, sum vil bjarga lívi sínum, skal missa tað; men hvør tann, sum missir lív sítt fyri mínar sakir, hann skal bjarga tí.” Luk. 9,23-24.

Og í versni 25 heldur hann fram: “Tí at hvat gagnar tað manni at hava vunnið allan heimin, men hava mist sjálvan seg ella bøtt afturfyri við sjálvum sær?”

Gjøgnum hesi orð skilja vit, at á ferðini til Himmals ræður um at vera trúgvur móti tí Frelsara, sum hevur keypt okkum við blóði sínum.

Jesus rósti tveimum av tænarum sínum, tí teir høvdu verið “trúgvir yvir lítlum”. Bara eitt sindur av umhugsni t.d. viðvíkjandi einum sjúkum og einligum, ella eitt vinarligt orð hevur víst seg at latið hjertu upp, har alt annað var til fánýtis.

Vit hoyra eisini um drongin við síni lítillætnu gávu, fimm byggbreiðum og tveimum fiskum, sum vaks stórliga, tá ið Jesus fekk hana. Um leið 5.000 vórðu mettað, og tólv tægur blivu fyltar av tí, sum av leyp.

Í 2. Kongab. 5 hoyra vit um herhøvdingan Náaman, sum varð grøddur fyri spítalskusjúku, tá ein lítill genta var trúgv við sínum vitnisburði um profetin, og gjøgnum hann hendi undurið,

tá ið hin sjúki sjei ferðir fór undir kav í Jórdanáni.

Kinatrúboðarin Hunter, sum doyði beint eftir seinna veraldarbardaga, segði frá, hvussu heilar meinigheitir blivu til í Kina, sum úrslit av einari einstakari traktat.

Tað, sum vit kunnu læra av hesum, er, at tað vísir seg, sum smá ting kunnu geva stór úrslit, og harafturímóti størri tilboð og fyriskipanir kanska enda við ongum, av tí at tað ”lítla”, sum Gud hevur givið teimum at gera, varð lítismett, og tey gjørdu, sum tey ikki hoyrdu. Tað kunnu nógv tosa við um - tíverri.

Tað stendur í 1. Kor. 6,19, at vit eru eitt tempul fyri Heilaga Andanum, og sjálvst um menniskju likamliga hava verið óarbeiðsfør, virkaðu tey í stillum fyri at frelsa sálar, tí at Guds Andi kundi búgva í hjørtum teirra.

Soleiðis sigur ein sjúkrasystir frá, at tá ið ein gamalur maður, sum hon hevði ansað, doyði, fann hon ein lista fullan av nøvnum. Hon helt, at prestur kanska hevði áhuga fyri honum, og tá ið hann hevði sæð hesi 50 nøvnini, sum stóðu á honum, segði hann: “Øll hesi fólkini, sum standa á listanum, eru frelst trý tey síðstu árin, júst um hetta mundið, meðan tann gamli maðurin hevur ligið sjúkur.” Hann hevði brúkt tíðina at biðja fyri hesum sálum, og henda tænanastan í forbønini hevði gjørt, at Guds Andi kundi virka, so hesi fólkini vórðu frelst.

“Tess vegna, mínir elskaðu brøður, verið fastir, óvikiligir, altíð framtøknir í Harrans verki, við tað at tit vita at arbeiði tykkara ikki er burturspilt í Harranum!” 1. Kor. 15,58

E. Campbell umsetti.

Andakt

Tú heldur teg til paragrafirnar

Orðini verða sögd í einum tokvogni. Ein ung kvinna sat og las í bíbliu síni. Ein maður sat yvirav henni og visti uttan iva, hvør bókin var, kvinnan las. Tí vendi hann sær til bíbliulesaran við hesum orðum.

Útsøgnin er væl skiljandi. Tað fyllir heilt víst í hugaheiminum hjá flestu menniskjum, at vit hava nøkur rættindi. Men nøkur kenna eisini til, at vit hava nakrar skyldur.

Og tá tað harafturat snýr seg um religiún, er tað líkt til at loyvt er at seta krøv.

Sigur eitt fólk seg vera kristið, verður væntað av viðkomandi, at tað letur eina vøru, sum lýkur krøvini um góða siðalæru og kirkjugongd.

Jesus segði eitt líknisi um ein faðir og tveir synir. Tann elsti varði siðalæruna. Hann hevði ongantíð brotið eitt tað einasta av boðum faðirs síns. Øðrvísi var við tí yngra soninum. Hann eyðmýkti faðirin. Hann fór heiman við sínum parti av ognini og oyddi hann burtur í einum óryggiligum levnaði.

So kom løtan, har hann gekk í seg sjálfvan og ynskti at venda heimaftur til faðirin. Hann ímyndaði sær ikki at hann skuldi verða sum sonur í húsinum aftur. Í staðin ætlaði hann at biðja um at sleppa at verða bønarmaður. Tað er at gera eitt dagsarbeiði og fáa lön fyri tað – uttan at fáa trygd fyri at sleppa at arbeiða dagin eftir.

Hann vildi gera sítt, fáa lön og á tann hátt savna sær fæ. Tá hann hevði megnað hetta, fór kanska at bera til aftur at kalla seg son. Nakað fyri nakað.

Men tá hann gekk leiðina heim, varnaðist hann at

Men meðan hann enn var langt burtur, sá faðir hansara hann og tókti stórliga synd í honum; og hann kom rennandi og hálsfevndi hann og kysti hann. (Luk. 15.20)

Soleiðis hevði ein faðir í tátíðarinnar mentan ikki borið seg at. Men soleiðis er Guð mótvegis einum og hvørjum, sum ikki hevur hildið paragrafirnar, men sum bara letur Guð finna seg. Vit verða boðin at verða børn, ikki bønarmenn.

Sólvá Syderbø

Týtt úr bókini: 99 stykker brøð eftir Samuel Roswall

Kære venner i KMF og kære Elsas familie!

Idet vi mindes Elsa på årsdagen for hendes hjemgang til det himmelske samfund med Jesus, sendes I en lille hilsen.

Det var en rig oplevelse af være med ved Elsas begravelse i Gøte. Det mindes vi med tak til Gud og med bøn for både Etiopien og Færøerne og for alle i familien, som stod Elsa nær.

I et brev til os personligt dateret Yirga Alem 6. december 1983 skriver Elsa bl.a.:

"Der er meget ugjort i Etiopien endnu. Her skulle være flere missionærer. Aldrig har dørene været mere åbne end netop nu til trods for vanskelighederne. Her på hospitalet kan vi arbejde frit fortsat. Det er et Guds under. Andagter og møder søndagsaften sendes over højtaleren, og det er ikke få, som lytter. Mødesalen er altid fuld og mange gange mere end fuld. Folk må sidde ude på gangen. Der er stor lydhørhed. Tænk for et privilegium at få lov til at gå med bud fra Ham, som er højt

ophøjet over alle magter og myndigheder, bud om frelse for hele menneskeslægten.

Gud giver vækst. Fortsat får alle indlagte patienter en bibel med deres navn skrevet i den som gave. Når man går en tur rundt på stuerne, ser man, at de ligger rundt omkring og læser. Det sker, at nogle beder om forbøn. Bibeldele og traktater bliver uddelt ved klinikken, og folk ligefrem slås om at få dem. Endnu er der så mange, som ikke har fået indbydelsen. Vi må arbejde, mens det endnu er dag".

Må Guds kald for evangeliets udbredelse, som kendetegnede Elsa liv og tjeneste, fortsat være levende i blandt os - indtil Herren kommer.

Med tak for fællesskab i liv og tjeneste sendes de bedste hilsener i Jesu navn.

Hjørdis og Jørgen Bernhard
Helsinge, Danmark

Gentan, sum Gud kundi brúka.

Onkland er veruliga eitt lögíð land. Har byrjaði sunnudagsskúlin, har vóru KFUM og KFUK stovnað, har hevði ytrimissión sínar røtur, har varð Frelsunarherurin settur á stovn, og úr Onglandi kom skótarørslan. Eingin hevur í nýggjari tíð hertikið Ongland, kanska er tað tí, at har hava verið so mong biðjandi menniskju, sum hava tænt Gudi av heilum huga.

Nú skal eg siga tær eina frásøgn úr London, sum Jona Henriksen, KFUK-skrivari, segði frá á einum møti. Hon hevði hesa frásøgn frá Johan Weihe, presti sála:

Ein kona kom inn til prestin og bað hann konfirmera systurdóttur sína, sum var evnaveik. “Tað kann eg ikki,” svaraði prestur, “hon dugir ikki so frægt sum faðirvár.”

Konan setti seg niður og segði: “Loyvið mær at siga tygum eitt sindur frá Maud, systurdóttur míni?”

Prestur játtaði, og konan helt fram: “Ein dagin fekk eg bræv frá systur míni. Hon spurdi, um eg kundi vera um Maud, tí sjálv lá hon sjúk og ivaðist ikki í, at hon fór at doyggja. Eg bleiv illa við, tí hetta kundi illa bera til, av tí at vit høvdu eina ølstovu. Eg fór so avstað til systur mína; men eg var ikki meir enn komin hagar, fyrr enn systur mín andaðist.

Tískil varð eg noydd at taka Maud heim við mær. Einasta bøn, Maud dugdi, vóru tvær reglur úr Dávids sálmu. Systir mín hevði stríðst í fleiri ár at lært hana hetta. Maud skuldi sova í einum kamari saman við tveimum arbeiðsgentum. Áðrenn hon fór til songar, fall hon á knæ og bað ta bønina, mamman hevði

lært hana. Arbeiðsgenturnar vóru so vindandi óðar at síggja hetta, at tær lupu á Maud og slerdu hana. Maud kreyp upp í songina og legði seg undir dýnuna at gráta. Morgunin eftir legði hon seg aftur á knæ at biðja hesa somu bønina.

Hon var ógvuliga røsk at arbeiða. Hon tuskaði allan dagin og rann undan arbeiðsgentunum og læt dyrnar upp fyri teimum, tá ið tær skuldu borðreiða og komu berandi við fullum bakka. Eisini vaskaði hon upp og gekk til handa. Sum tíðin leið, blivu genturnar so góðar við Maud, sum altíð var blíð og løtt í huga og vann yndi hjá øllum.

Ein dagin komu genturnar til mín og søgdu, at tær máttu siga upp, tær kundu ikki vera her longur. “Hví?” spurdi eg bilsin. “Jú,” søgdu tær, “vit eru báðar vorðnar umvendar av lívsførsluni hjá Maud, og vit halda, at eitt umvent menniskja kann ikki skeinkja medmenniskjum sínum rúsandi lögir.”

Tá mátti eg svara teimum aftur, at eg eisini var vorðin umvend; men eg tordi ikki at gretta hetta fyri manni mínum, Bob, tí hann var so óður eftir verðini, at eg kvíddi fyri, at hann kundi leggja hond á meg og drepa meg.

“Farið tygum bara og sigið honum tað, vit skulu báðar biðja fyri tygum,” søgdu tær. Eg fór so við piprandi hjarta. “Kom við mær oman í kjallaran,” svaraði Bob. “Man hann fara at drepa meg har niðri?” hugsaði eg. Men hann fór yvir til eina øltunnu og tók spunslíð úr henni. Løgið var tað; men ikki ein dropi kom úr henni. So stakk hann hondina niður í tunnuna og tók eina Bíbliu upp úr henni.

“Lívsfærslan hjá Maud hefur eisini ávirkað meg,” segði hann, “eg hafi sítíð her niðri í loyndum og lisið í BÍbliuni.”

“Hvat skulu vit nú gera við ølstovuna?” spurdi eg. “Ja,” svaraði hann, “latið okkum selja smurt breyð og te og kaffi ístaðin.” So skrúvaði Bob spunslini frá í øllum køggunum, og øl og vín fleyt eftir øllum gólvinum.

Vit skrivaðu eitt stórt skelti, sum vit settu upp úti í vindeyganum. Har stóð: “Í kvøld fáa tit smurt breyð og ein drekkamunn ókeypiss her.” Rættiliga nógv fólk komu, og tey undraðust stórliga. Men vit lósu eitt petti úr BÍbliuni fyri teimum og søgdu, at vit vóru umvend, og tí kundu fólk einki rúsandi keypa frá okkum, men bert smurt breyð og te og kaffi.”

Tá ið prestur hoyrði hesi orð, segði hann, at so sanniliga skuldi Maud verða konfirmerað, hon, sum hevði verið eitt so signað amboð í hond Harrans til frelsu fyri hesi mongu fólkini.

Maud fór í grannalagið at bjóða teimum, ið plagdu at koma í ølstovuna, í kirkju og í konfirmatiónum hjá sær. Onkustaðni varð hon illa móttikin, tí konurnar vóru so óðar inn á ølstovuna. Aðrastaðni vóru tey blíð og lovaðu at koma, tí tey vóru so glað, at øl ikki varð skonkt har longur.

Dagurin kom, og kirkjan var stúgvandi full. Hetta var ein ólík samkoma. Har sótu vanlig kirkjufólk í sínum stásklæðum, og onnur fólk, sum ikki vóru von at seta síni bein inn um kirkjugátt; men í dag vóru tey komin at gleða Maud. Prestur talaði og segði frá lívssøguni hjá Maud. Einki eyga í kirkjuni var turt.

Tá ið Maud skuldi konfirmerast, fall hon á knæ á altarringin og segði - eftir boðum frá presti - bønina hjá mammu síni. Júst tá kom sólin fram og sendi sínar lýsandi geislar niður yvir Maud, so tað tóktist, sum skein hon øll, sum hon var. Prestur stóð sum negldur av hesi sjón og hugsaði við sær: “Man Harrin nú taka hana heim til sín?” Hann hugsaði ikki um, at hann sjálvur eisini stóð beint í sólarljósinum.

Eftir hetta spurdi Bob, um prestur ikki kundi koma eitt kvøld um vikuna í ølstovuna at halda andakt fyri teimum, tí tey vóru so ókøn í BÍbliuni. Prestur játtaði at koma og halda hesar bíbliutímar.

Gud vil brúka okkum í síni tænastu; men vit eru ofta trek at lata okkum brúka og koma við nógvum umberingum: vit nytta einki, og vit duga einki. Um vit líta okkum upp í hendur hansara við bøn, vælsignar hann okkum, og hansara signing ger, at okkurt stórt og gott spyrst burturúr.

Effie Campbell umsetti.

Heimurinn skaptur eftir seks dögum – sannleiki ella sögn?

Færri og færri kristin trúgva, at Gud skapaði verðina og universið eftir seks dögum. Tey trúgva vissuliga, at Gud byrjaði skapanina av universinum, men at alt síðani er vorðið til, tí tað hevur ment seg sjálvst (evolusjón). Tey, sum halda upp á hetta, trúgva, at

1. Mósebók 1-3 er bygd á eina íspunna søgu og kann ikki metast at hava søguligt virði. Hetta veður boðað á øllum teologiskum háskúllum í Noregi í dag.

Tað, sum er so álvarsligt við hesum sjónarmiði, er, at tað máar støðið undan evangeliunum og ger nógvar av Bíbliunnar høvindum til lygnarar. Tað fær áskoðanina um, at Bíblían er lýtaleyss og gudinnblásin, at vikna (2. Tim. 3,16; 2. Pæt. 1,19-21). Navnið Ádam er nevnt mangar ferðir í Skriftini. Vit kunnu lesa um lív hansara saman við Evu, teirra fall, og hvat tey gjørdu í Edens urtagarði (1. Mós. 2,25; 3,1-24). Í Bíbliuni kunnu vit lesa um ættartalvu hansara (1. Krýn. 1,12; Luk. 3,23-28).

Paulus byggir ein stóran part av sínari teologi á grundina á teir trýggjar fyrstu kapitlarnar úr 1. Mósebók (Róm. 5,12; 1. Kor. 15,22). Hann sigur: “Hin fyrsti maðurin, Ádam...” (1. Kor. 15,45 Sí 1. Mós. 2,7). Paulus bygdði alla sína teologi á, at Ádam og Eva vóru søguligir persónar, tey allar fyrstu menniskjuni, sum vórðu skapt. “Tí Ádam varð fyrst myndaður, síðani Eva; og Ádam var ikki dáraður, men konan varð dárað og er fallin í misgerð.” (1. Tim. 2,13) “Men eg kvíði fyri, at eins og ormurin sveik Evu við

svikum sínum, soleiðis skulu eisini hugsanir tykkara verða spiltar og leiddar burtur frá hinum einfalda trúskapinum móti Kristi.” (2. Kor. 11,3) “Tí at ikki er maðurin av konuni; men konan av manninum. Og ikki heldur varð maðurin skapaður fyri konunnar skuld, men konan fyri mansins skuld.” (1. Kor. 11,8-9)

Judas roknaði sína tíðarrokning frá Ádami: “... Enok, sjeynði maður frá Ádami...” (Jud. 1,14). Bíblían sigur okkum, hvussu gamal hann var, tá ið hann fekk Set, og at hann doyði, tá ið hann var 930 ár (1. Mós. 5,3-5). Tað er bíbliufalsan, tá ið slíkir bíbilskir veruleikar verða mettir sum sögn ella óálítandi keldur. Tað er móti Jesusar áskoðan á Móses, um vit ikki trúgva skriftum hansara: “Tí at trúðu tit Mósesi, tá trúðu tit mær, tí at hann hevur skrivað um meg.” (Jóh. 5,46) Teir fyrstu trýggir kapitlarnir í 1. Mósebók eru eisini ein partur av skriftunum hjá Mósesi, sum Jesus vil, at vit skulu trúgva.

Vóru bíbliunnar rithøvundar børn av síni tíð? Gud sjálvur setti alt tað skapta at vera “sera gott” (1. Mós. 1,319). Skapanin og fallið í Edens urtagarði við Ádami og Evu førði til Jesusar deyða og uppreisn fyri syndir okkara. Paulus sigur: “Tí at við tað at deyðin kom við eini menniskju, kemur eisini uppreisn av deyðum við eini menniskju. Tí at líkasum øll doyggja í Ádami, soleiðis skulu eisini øll verða gjørd livandi í Kristi.” (1. Kor. 15,21-22) Hann kallar Jesus “hin seinna Ádam” (1. Kor. 15,45). Um hin fyrri Ádam ikki var ein søguligur persónur og syndafallið ikki ein søguligur veruleiki, so

var tað ikki neyðugt, at Jesus doyði, tí so er alt bygt á søguliga falsan, á eina íspunna søgu uttan virði.

Henda læran máar eisini støðið undan læruni um endatíðina, at alt verður endurreist og endurnýggjað. Um tað ikki var eitt søguligt syndafall, har Gud lýsti banning yvir tað skapta, hví er tað so brúk fyri, at allir lutir verða endurnýggjaðir, har Gud tekur burtur pínu og deyða (Opb. 21,4; 22,2)? Tað sama er í gildi, tá ið ræður um framtíðar endurreisnina (Róm. 8,21; Áps. 3,21).

Øll Bíblían vísir, at hon metir 1. Mósebók 1-3 sum søguligar sannleikar. Jesu ættartalva gongur heilt aftur til Ádam (Luk. 3,23-38). So hvar byrja og enda sagnirnar so? Hvít meta tey Ábraham at vera ein søguligan persón, men fert tú eitt sindur longur aftur enn Ábraham, so siga tey, at hetta eru sagnir og íspunnar søgur. At fylgja Darwini næstan allan vegin aftur í tíð, er ein teologisk falsan, ið er bygd á manna filosofi uttan nakað bíbilskt hald.

Gud sjálvur sigur, at alt varð skapt eftir seks døgum: “Tí at í seks dagar skapaði Harrin himin og jørð og hav og alt, sum har er, og hvíldi hin sjeypda dagin; tesvegna vælsignaði hann hin sjeypda dagin og halgaði hann.” (2. Mós. 20,11)

Gud skapti ymisk ting á ymiskum døgum. Har stendur um “dag” og “nátt”, “kvøld og “morgun”. Altso ikki long tíðarskeið upp á mong túsund ár, men dagar. Tí skuldu menniskjuni hvíla hvílundagin, altso ein dag uppá 24 tímar. Ikki eitt tíðarskeið upp á fleiri túsund ár!

Tað týðningarmesta er tað, at Jesus sjálvur viðurkennir Ádam og Evu sum søguligar persónar. Hann vísti til hjúnalagið, at hetta hevði sítt grundstøði í skapanini. Jesus sigur: “Hava tit ikki lisið, at skaparinn frá upphavi skapaði tey kall og konu, og segði: “Tí skal maður fara frá faðir sínum og móður síni og halda seg til konu síni, og tey tvey skulu verða eitt hold?” (Matt. 19,4-5) Her sigur Jesus, at sannleikin um hjúnalagið byggir á 1. Mósebók 2,24. Altso góðkennir Jesus teir søguligu veruleikarnar úr 1. Mósebók 1-3. Tað, at hjúnalagið er í gildi, er ikki bygt á luft, men á søguligar veruleikar! (Sí Paulusar teologisku próvførslur við støði í 1. Mós. 1-3; 1. Kor. 6,16; Ef. 5,31)

Allir kirkjufedrarnir trúðu á teir søguligu sannleikarnar úr trimum teimum fyrstu kapitlunum í Bíbliuni. Men – hví er tað so týðningarmikið at trúgva á søguligu lýsingina av skapanini úr 1. Mósebók? Tí at ein avmergjaður og viknaður bíbliutrúskapur á hesum øki fer at merkja eitt viknað teologiskt sjónarmið á øðrum økjum í Bíbliuni. Tað er sum at byggja eini hús á eina grund við mongum sprungum og kloyvum.

Vit eiga ikki at viðmæla børnum okkara at fara á teologiskar háskúlar, sum ikki stríðast fyri trúskapi móti 1. Mósebók 1-3. Ein spannið við mongum holum heldur ikki upp á vatn.

Svein-Magne Pedersen

Effie Campbell umsetti.

Kirkjuliga Missiónsfelagið

Ársmøti Kirkjuliga missiónsfelagsins

28.-30. September í Emmaus, Klaksvík

Fríggjadagur 28. sep

- **Kl. 20.00**
 - *Møti við Egon Kattner*
 - *Evni: Innanfyri ella uttanfyri. Matt 22, 1-14*
 - *Árni Petersen syngur*
 - *Drekka aftaná møtið*

Leygardagur 29. sep

- **Kl. 10.00**
 - *Morgunmatur*
- **Kl.10.30**
 - *Bíbiltími við Egon Kattner*
 - *Evni: Ein nýggj byrjan Jóh.21, 15-19*
- **Kl.12.00**
 - *Døgurði*
- **Kl.13.00 - 14.30**
 - *Um viðrar verður farið ein gongutúr*
- **Kl.15.00**
 - *Bíbiltími við Atla Rasmussen*
 - *Evni: At verða fyrimynd*

-
-
- **Kl.16.00**
 - *Kaffi og lagkøkur*
- **Kl.16.30**
 - *Bíbiltími við Jóhan Henriksen*
- **Kl.17.30**
 - *Nátturði*
- **Kl.19.00**
 - *Møti við Egon Katner*
 - **Evni: Frímóð í tænastruni. Mark. 4, 26-32**
 - *Sangbólkur úr KFUM/K syngur*
 - *Barnaansing er undir møtinum*
 - *Drekka aftaná møtið*

Sunnudagin 30.sep

- **Kl.14.00**
 - *Sunnudagsskúlið við Mariu Matras*
- **Kl.18.00**
 - *Møti við Egon Katner*
 - **Evni: Tryggleiki fyri lívið. Sl.91,1-16**
 - *Barnaansing er undir møtinum*
 - *Sanglutøka við kvinnum úr Emmaus*
 - *Drekka aftaná møtið*

Hjartaliga vælkomin

Maðurin, sum orkaði alt

Einaferð fyri mongum árum síðani var tað ein maður, sum reisti seg upp at vitna á einum møti. Hetta var í Amerika.

“Eg orki alt!” segði hann.

Øll inni í salinum vendu sær á at hyggja at hesum manni. Tað er ikki hvønn dag, at tú sært eitt menniskja, sum orkar alt. Hvussu sær ein sovordin sjáldsamur persónur út? Hetta var jú áhugavert! Onnur hugsaðu við sær: “Orkar alt! Eg kann ikki ætla! Hann man vera ein ordans reypari!”

Men tað førði ið hvussu er tað við sær, at eingin sat og hálvsvav á møtinum. Tey vóru øll klárvakin og sera spent uppá, hvat ið maðurin nú mundi fara at siga.

“Ja, eg orki alt,” tók maðurin uppaftur, men so helt hann fram, “í honum, sum ger meg sterkan.” Hatta er eitt skriftstað, sum stendur í Filippibrævinum í 4. kapitli og 13. versu. “Ja, eg orki alt í honum, sum ger meg sterkan.” Og tað er nakað heilt annað. Í okkum sjálvum megna vit ikki nógv, men tá ið vit kenna hann, sum kann gera okkum sterk, so vita vit, hvar ið vit skulu venda okkum, tá ið kreftirnar ganga fyri.

Maðurin greiddi so frá, at hann misti arbeiði. Tað er ein heil vanlukka fyri ein familjumann. Í fyrstuni helt hann, at hann mundi fara at klára seg, tí hann fór helst at fáa okkurt arbeiði heilt skjótt. Hann søkti starv her og har; men einki bar til. Rokningarnar

streymaðu inn, og hann átti einki at gjalda við. Hann var illa sperdur. At enda sá hann, at Harrin var hin einasti, sum kundi hjálpa sær.

Hann fall niður á síni knø og útoysti sítt hjarta fyri Gudi og segði: “Harri, tú mást hjálpa mær. Eg eri í dýrastu neyð. Rokningarnar streyma inn, og eg eigi einki at gjalda við. Eg blívi sjúkur, tá ið eg ikki kann gjalda hvørjum sítt. Eg má sleppa av við mína skuld. Harri, gev mær eitt arbeiði.”

Morgunin eftir fekk hann tað soleiðis, at hann skuldi fara yvir til eina byggifyritøku. Hann fór beint inn til stjóran. “Góðan morgun,” segði hann, “hava tit ikki brúk fyri einum raskum manni?”

“Jú, vit standa júst og mangla ein mann. Tú kanst byrja longu í morgin,” svaraði stjórin. Maðurin takkaði so hjartaliga og ætlaði sær at fara; men stjórin segði: “Bíða mær eitt sindur. Eg skal rokna løn tína út.”

Stjórin nevndi so eitt tal. Tað var dupult so nógv, sum maðurin hevði fingið á gamla arbeiðsplássinum sínum. Hann fór glaður avstað, og hann mátti sanna, at tað loysir seg at søkja Gud. Hví hevði hann ikki gjørt tað fyrr? Her fekk hann eitt arbeiði fyrstu ferð, hann royndi, og lønin var heilt ómetaliga góð.

Morgunin eftir var hann sera spentur, tá ið hann kom oman á byggifyritøkuna. Formaðurin kom yvir til hansara og vísti honum til rættis. “Tú skalt taka eina jarnplátu

av hasum stáplinum har og bera hana upp gjøgnum hatta stilassið og geva manninum, sum stendur ovast uppi hana.” Í dag hava teir snildari mátar at lora tilfar upp í tær hægru hæddirnar; men fyrr mátti alt dragsast við hond.

Maðurin fór við miklum treysti undir hetta arbeiði. Hann helt, at tað var einki fyri, hatta fór hann at megna sum einki. Men hann var bara komin upp í hálvtt stilassið, tá ið hann kendi seg øgiliga móðan. Beinini ristust undir honum, og hann helt eisini, at plátan var í so tung. So kom hann at hyggja niður, og tá var heilt galið. Hann helt, at tað var so ómetaliga langt niður í túnið, og fólkinu vóru so ógvuliga smá. Tað fór at mala fyri honum.

“Lat vera við at hyggja niður,” skeldaði hann inn á seg sjálv, “hygg uppeftir. Minst til Pætur! Tá ið hann hugdi niður, sakk hann; men so leingi sum hann hugdi upp á Jesus, fekk hann gingið á vatnum!”

Hann togaði seg eini tvey trin upp í stigan afturat; men so orkaði hann ikki meir. “Harri, kom og hjálp mær,” bað hann, “eg orki ikki meir, og eg kann ikki siga hetta starvið frá mær, tí mær tørvar pengarnar.”

Í somu løtu, hann hevði biðið hasa bønina, kom eitt skriftstað inn í hugan á honum: “Ja, eg orki alt í honum, sum ger meg sterkan.” Her var hjálpin. Men hvussu gert tú heilt ítøkiliga fyri at fáa nyttu úr hesum bíbliuorðinum?

Maðurin treiv fastari um plátuna, steig eitt trin upp og segði: “Eg.” So steig hann eitt trin afturat og segði: “Orki.” Síðani traðkaði hann á triðja trinið og segði: “Alt.” Og soleiðis helt hann áfram. Hvørja ferð, hann steig eitt trin, segði hann hart fram fyri seg eitt orð úr hesum skriftstaðnum. Tá ið hann var liðugur at siga skriftstaðið, var hann komin níggju stig upp. Hann byrjaði so av nýggjum og helt so áfram á sama hátt, og at enda kom hann upp á ovasta pallin og kundi geva manninum har jarnplátuna.

Soleiðis gekk allur dagurin. Um kvøldið kundi hann fara til hús og hvíla sín móða kropp. Tá ið fjúrtan dagar vóru farnir, merkti maðurin, at vøddarnir í beinunum vóru styrknaðir, tí hann ristist ikki so illa sum fyrr. Eisini kendist pláturnar ikki so tungar longur.

Bíblían sigur, at trúgv kemur av tí, sum verður hoyrt (Róm. 10,17). Tað liggur ein sannleiki í hesum. Vit skulu siga hesi orð hart, og leggja tey á goymslu uppi í heilanum. Tá gerast tey ein veruleiki í lívi okkara. Soleiðis fekk hesin maðurin hjálp, og soleiðis kunnu tú og eg fáa hjálp. Latið okkum ikki gloyma at geva Gudi æruna og takka honum fyri alla hjálp og fyri Bíbliuna, sum er ein sonn skattakista.

Effie Campbell umsetti.

Bíblia

Gamla Testamenti

Lógin

Orðið „Bíblia” merkir bækur. Í Bíbliuni eru eisini nógvar bækur, sum eru savnaðar saman í eina bók. Tær eru 66 í tali. Bíblían er býtt upp í tveir høvuðspartar, sum eita Gamla Testamentið og Nýggja Testamentið. Í Gamla Testamenti eru 39 bækur og í Nýggja Testamenti 27.

Fimm tær fyrstu bøkurnar í Gamla Testamenti eita Mósesbøkurnar og verða ofta bólkaðar undir einum felags heiti, sum er lógin. Tað er tí, at nógvar lógir eru skrivaðar niður í Mósesbókunum, sum Ísraels fólk skuldi liva eftir.

Annars siga Mósesbøkurnar eisini frá skapanini, tá ið Guð í seks dagar skapti himmalin og jørðina og hvíldi sjeypda dagin. Tær greiða frá syndafallinum, tá ið tey fyrstu menniskjuni, Ádam og Eva syndaðu, men eisini um Jesus, sum koma skuldi at vinna á illamanni.

Vit hoyra um Nóa og húski hansara, sum vóru tey einastu fólkinum á jørðini, ið yvirlivdu syndaflóðina og frá bábilstorninum, tá ið Guð blandaði

tungumálini á jörðini fyri at forða fólkinum í at byggja eitt torn, sum skuldi røkka heilt upp til himmals.

Í Mósesbókunum lesa vit eisini um patriarkarnar, Ábraham, Ísak og Jákup. Um teirra húska og gerandisdag, og um at Ábraham gjørði ein sáttmála við Guð. Mósesbøkurnar eita eftir einum av høvuðspersónunum í bókunum, Mósesi. Hann leiddi ísraelsfólk út úr trældóminum í Egyptalandi og ígjøgnum oyðimørkina.

Skrivið navn á fimm tær fyrstu bøkurnar í Bíbliuni

1.					Lógin
M					
ó					
s					

Útgevvari
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Halдарagjald: kr. 200,00